

SALUKI



SALUKI

SUOMEN SALUKIKERHO RY.

PERUSTETTU 5.12.1987



”Saluki on rotusi, mikäli arvostat hellyyttä, mielikuvituksellisuutta ja itsenäisyyttä. Et koskaan voi olla varma siitä, valitsitko Sinä salukin vai saluki sinut. Saluki on elävä taideteos, kappale vanhaa kulttuuria ja ikivanha mysteeri mausteenaan itämainen huumorintaju. On vaivan arvoista ja riemukasta kouluttaa älykästä salukia, joka mieluummin eläisi vapaana kuin taivaan lintu.

Ehdottomasti huonoin seikka salukin omistamisessa on sama kuin perunalastujen syömisessä – on vaikea tyytyä vain yhteen. ”



Tämä esite on laadittu Sinulle, joka haluat tutustua salukiin, koiraan, joka on ihailijoidensa mielestä koiramaailman jaloin ilmentymä. Saat tietoa tuhansia vuosia vanhan rodun historiasta ja matkasta Euroopan halki Suomeen. Tutustut – ainakin teoriassa – älykkään ja persoonallisen salukin luonteeseen ja tapoihin. Esitettä lukiessasi ymmärrät ehkä, että silmää hivelevästä tyylikkyydestään ja tuulenkeveistä askelistaan huolimatta saluki ei sittenkään ole rotusi. Tai päätät ehdottomasti omistaa elämäsi salukille ja luet kiinnostuneena siitä kaikesta uudesta ja monipuolisesta, mitä voit ystäväsi kanssa kokea ja harrastaa.

Jos haluat tietää lisää, ota yhteyttä Suomen Salukikerhoon, kaikkien saluki-ihmisten yhteiseen yhdistykseen. Kun oman salukin hankkiminen on ajankohtaista, saat tietoa kasvattajista ja pentueista kerhon pentuvälittäjältä. Koirasi kasvattajalta saat käytännön neuvoja kaikissa pennun ja aikuisen salukin hoitoon liittyvissä kysymyksissä.

Anna aikaa salukillesi.
Rakkaudella ja hyvällä huolenpidolla
saat itsellesi uskollisen ystävän.

Suomen Salukikerho ry

www.saluki.fi



”EL HOR” JALOSUKUINEN JO TUHANSIA VUOSIA

Saluki on yksi maailman vanhimmista koiraroduista. Salukeja, tai niitä läheisesti muistuttavia koiria esiintyy monissa arkeologisissa löydöissä. Mm. Hutchinsonin Dog Encyclopaediassa on mainittu 6 000 – 5 000 e.Kr. peräisin oleva norsunluuhun kaiverrettu kuva salukin päästä.

Salukien on todettu asuneen jo tuhansia vuosia sitten laajalla alueella Lähi-Idässä ja Pohjois-Afrikassa. Koirien ulkomuoto ja käyttötarkoitukset ovat säilyneet lähes ennallaan, kiitos islamin uskon. Islamilaiset pitävät koiraa yleensä saastaisena, eivätkä uskontonsa mukaan halua syödä mitään koiran koskettamaa. Saluki ei ole heille koiria, vaan ”El Hor”, jalo tai ”El baraka”, erityisesti siunattu, Allahin lahja arabin iloksi ja hyödyksi. Salukia ei voinut hankkia ostamalla, sen saattoi saada lahjaksi erityisenä huomionosoituksena. ”El Horia” kohdeltiin hyvin, ja se sai nauttia monista etuoikeuksista. Kerrotaan, että se sai nukkua teltassa ja syödä samaa ruokaa isäntänsä kanssa. Juoksuaikaista narttua suojeltiin tarkoin uroksilta – rotu säilyi puhtaana.

Salukinpennut hoidettiin hyvin. Väitetään jopa, että naiset imettivät niitä taatakseen pennuille tarpeellisen ravinnon. Pentueista karsittiin heikoimmat ja emon hylkimät yksilöt. Salukin tuli olla täydellinen, olihan se Allahin koiria. Puhtaan valkoiset koirat olivat erityisen arvostettuja joidenkin heimojen keskuudessa, samoin pennut, joilla oli syntyessään otsassaan valkoinen tähti, Allahin siunaus. Valkoinen merkki koiran niskassa oli beduiinien mukaan merkki nopeudesta.

Arabit tunsivat suullisena perimätietona salukiensa sukutaulut useita sukupolvia taaksepäin. Mahtavilla sheikeillä oli kuvitettuja ja koristeltuja muistiinpanoja salukiensa polveutumisesta satojen vuosien takaa. Salukit nauttivat tänäkin päivänä erityisasemasta. Ne ovat olleet ylhäisön ja hallitsijoiden metsästyskoiria kaikkialla Lähi-Idässä.

Salukia on kutsuttu gasellikoiraksi, ei pelkäänsä siksi, että sitä käytettiin gasellien metsästykseen, vaan myös nopeuden vuoksi. Väitetään, että täyteen vauhtiin päästy-

ään saluki voi juosta jopa 65 kilometrin tuntinopeudella. Suomalaisen salukin vinttikoiraradalla juostava käyttövalioaika

– 480 metrin matka 34 sekunnissa – vastaa 51 kilometrin tuntivauhtia.

USEITA TYYPPEJÄ

Englannin varhaisimpiin salukiharrastajiin kuulunut Florence Amherst kirjoitti Oriental Greyhounds -lehdessä vuonna 1907: ”Slughia (tazia) tavataan Arabiassa, Syyriassa, Mesopotamiassa, Eufrat- ja Tigris-jokien laaksoissa, Kurdistanissa, Persiassa, Turkestaniassa, Siinain niemimaalla, Egyptissä, Niilin laaksossa, Abessiniasa, Pohjois-Afrikassa... Slughin eri tyyppejä (lajeja) ovat shami, yamani, omani ja nejd. Shamilla on silkinhienot korvahapsut ja pitkähapsuinen häntä. Yeminiäisellä ja omanilaisella rodulla ei ole paljon korva- tai häntähapsuja. Nejdillä on edellä mainittuja lyhyempi karva. Alkuperämaan asiantuntijat pystyvät erottamaan nämä toisistaan. Joillakin seuduilla sileäkarvaiset ovat yleisempiä, toisilla taas pitkäkarvaiset.”

Vuonna 1922, vasta 15 vuotta salukin alajien kuvaamisen jälkeen, saluki hyväksyttiin Iso-Britannian kennelliiton roturekisteriin.

Salukin rotumääritelmässä mainitaan muunnoksina eri karvanlaadut: pitkä- ja sileäkarvainen. Kuitenkin varhaiset, eri tyyppejä edustaneet tuontikoirat ovat jättäneet rotuperimään omia piirteitään. Ehkä juuri siksi rotumääritelmä on muotoiltu monessa suhteessa erittäin väljäksi. Koiran turkin väri voi vaihdella melkoisesti. Lähes valkoinen, fawn, kullavärinen, suklaanruskea musta tai näiden värien yhdistelmä ovat kaikki yhtä oikeita. Väri vaihtelu selittyy sillä, että salukeja on esiintynyt laajalla alueella aina hiekka-aavikolta kiviseen vuoristoon. Kunkin alueen koirat jalostettiin niin, että ne sulautuivat ympäristöön. Kullavärinen metsästä hiekka-aavikolla, musta laavaerämaassa ja niin edespäin. Näiden eri alueilta peräisin olevien koirien jalostaminen keskenään on synnyttänyt tyyppien ja värien kirjon.

KANTAKOIRAT ENGLANNISTA

Florence Amherst sai ensimmäiset salukinsa lahjaksi v. 1897 Egyptistä. Ne olivat tahawi-heimon sheikin kasvattamia ja muodostuivat kantakoiriksi Amherstia kennelille, johon valtaosa nykyisten sekä eurooppalaisten että amerikkalaisten salukien sukujuurista perustuu. Persian ja Egyptin lisäksi salukeja tuotiin Englantiin mm. Syyriasta ja Palestiinasta. Näin Englantiin saatiin useita eri tyyppejä edustavia koiria.

Shami-tyyppisiä koiria toivat mukanaan Palestiinasta ja muualta Lähi-Idästä palanneet sotilaat. Heitä oli mm. prikaatinkenraali Lance, jonka Damaskoksesta tuoma

Sarona Kelb oli hallitseva siitosuro Englanissa rodun alkuaikoina. Tämä black & tan -värinen, runsashapsuinen uros löytyy edelleen useimpien eurooppalaisten ja amerikkalaisten salukien sukutauluista. Koska Sarona Kelbillä oli 22 pentuetta rotumääritelmän hyväksymisen jälkeisinä vuosina, siitä tuli vallitseva salukin malli. Sitä pidettiin myös ”pohjoisena salukityyppinä”, joka yleensä yhdistettiin ”Persian vinttikoiratyyppiin”. Tätä pidettiin yksimielisesti kookkaana, raskastekoisena ja runsashapsuisena, mikä ei ole niinkään yllättävää, kun lukee villiaasinmetsästyksestä Persian vuoristoseuduilla.

1940-LUVUN LOPUSSA SUOMEEN

Pohjoismaiden ensimmäisen saluki oli uros Timsa el Sollum, joka tuotettiin Englannista Ruotsiin v. 1924. Suomen ensimmäinen saluki oli black & tan -värinen narttu ”Aysha” Mirjam el Tageddi, jonka Elisabeth Wegelius toi Ruotsista v. 1938. ”Aysha” palasi muutaman vuoden jälkeen Ruotsiin, ja kului lähes kymmenen vuotta ennen kuin saimme Suomeen pysyvästi salukeja. Anja Strandell tuotti v. 1949 Gwen Angelin kuuluisasta Mazuri-kenneleistä kaksivuotiaan black & tan -värisen nartun nimeltä Mazuri Zahilat. Tämä oli jo ennen lähtöään astutettu mustavalkokirjavalla Mazuri Kirabenilla ja saman vuoden heinäkuussa syntyi Strandkulla-pentue, ensimmäiset suomalaiset salukinpennut. Zahilatista tuli Suomen ensimmäinen salukimuotovalio ja sen tyttärestä Strandkulla Zulamithista ensimmäinen Suomessa syntynyt salukivalio. Mazuri Zahilat ja Mazuri Kiraben löytyvät edelleen lähes jokaisen Suomessa syntyneen salukin sukutaulusta.

Salukien määrä kasvoi alkuvuosina hyvin hitaasti. Ensimmäistä pentuetta seuranneen 20 vuoden aikana syntyi vain 11 pentuetta, 56 salukia. Vasta vuonna 1969 päästiin vauhtiin: neljä pentuetta näki päivänvalon. Tuota vuosikymmenen vaihdetta voidaan pitää salukien yleistymisen alkusysäyksenä. 1970- ja 1980-luvuilla rekisteröitiin salukeja keskimäärin 40 pentua vuodessa. 1990-luvulla rekisteröintimäärä kasvoi ja vakiintui keskimäärin 80 pentuun vuosittain. Uudella vuosituhannella rekisteröintiluvut ovat hieman kasvaneet, mutta pysyneet toistaiseksi alle sadan (v. 2000 - 2004).

Kasvattajat ovat kautta aikojen hankkineet uutta verta linjoihinsa tuontikoirien avulla. Viimeisen vuosikymmenen aikana tuonnit ovat yleistyneet myös harrastajien keskuudessa. Vuosina 2000 - 2004 salukeja tuotiin ulkomailta yhteensä noin 40. Eniten salukeja on perinteisesti tuotu Pohjoismaista, mutta myös muualta Euroopasta, Lähi-Idästä ja Amerikoista on useita tuonteja.

ARVOKAS ÄLYKKÖ VAI KUJEILEVA TUULISPÄÄ?

Salukissa on itämaista tyylikkyyttä ja metsästyskoiran vimmaa. Kun katsot arvokasta salukia näyttelykehässä tai vapaana viilettävää juoksijaa, et voi kuin ihastella. Kauniit linjat, joustavat ja voimakkaat liikkeet – koko koiran itsevarmuus houkuttaa. Salukilla on kuitenkin myös muita luonteenpiirteitä, ja jos olet päättänyt tulla salukin omistajaksi (mikä tarkoittaa pikemminkin päättänyt tulla salukin omistamaksi), mieti tarkkaan, sopiiko saluki itsellesi, perheellesi ja elämäntilanteeseesi. Jos hankit itsellesi salukin, merkitsee se sitä, että myös Sinun tulee mukautua salukin elämäntyylisiin.

Salukit poikkeavat monista muista rodusta. Niitä kasvatettiin alun perin pitkän

ajanjakson kuluessa hyvin ankarissa olosuhteissa. Kasvattajat halusivat saada aikaan hyviä metsästyskoiria, ei sohvankoristeita. Tuhansien vuosien jalostustyö takaa sen, että saluki sekä metsästää että tappaa saaliinsa tehokkaasti. Saluki eli persianvinttikoina tunnetaan myös nimellä gasellikoira. Vaikka salukia on kasvatettu länsimaissa jo useiden sukupolvien ajan, sen käytös saattaa hämmästyttää. Yksilöllisyys on eräs piirre, jonka vuoksi salukiharrastajat pitävät rotuaan niin lumovana ja kiinnostavana.

Tyypilliset luonteenpiirteet, valtaisa riipumattomuus ja halu tehdä itse omat päätöksensä, kannattaa pitää mielessä etenkin silloin, kun ulkoiluttaa salukia vapaa-



na. Saluki saattaa kieltäytyä palaamasta omistajansa luo. Kyse ei ole ymmärtämättömyydestä tai koulutuksen puutteesta, vaan enemmänkin siitä, kuka määrää. Saluki palaa takasin, kun sille itselleen sopii.

Brian Plummer on kirjoittanut kirjassa ”Sight Hounds, Long Dogs and Lurchers” seuraavasti: ”Salukit reagoivat komentoihin raivostuttavan hitaasti – hitaudella, joka saa ajattelemaan, että ne kyllä kuuliivat käskyn ja miettivät, tarkoittaako se mahdollisesti jotain. Ne väittelevät keskenään siitä, onko komento kenties tärkeä, ja loppujen lopuksi tulevat siihen tulokseen, ettei komento ole sittenkään noudattamisen arvoinen.” Brian Plummer, joka on itse kokenut koirakouluttaja, on kahdesti yrittänyt kouluttaa salukia mieleisekseen ja epäonnistunut.

Toisenlaisiakin kokemuksia on. Voit aivan hyvin viedä salukisi koirakouluun oppimaan tottelevaisuuden alkeet. Saluki on

oppivainen – kun se vain motivoituu – ja pitää isännän tai emännän kanssa työskentelemisestä. Salukin koulutusmenetelmät eroavat melkoisesti esim. palveluskoiriin käytettävistä menetelmistä. Tärkeää on saada saluki tuntemaan, että toteuttaessaan omistajansa tahtoa se tekee juuri sitä, mitä itse haluaa.

Yksi salukin ominaispiirre on varautunut suhtautuminen vieraita kohtaan. Välinpitämättömyys saa monen koiraihmissen pettymään, hänen lähestyessään salukia. Saluki seisoo hiljaa paikoillaan, saattaa jopa perääntyä eikä ole järin innostunut, jos vieras haluaa sitä taputtaa. Hännänheilautus on salukilta suuri kohteliaisuus. Varautuneisuus ei suinkaan tarkoita samaa kuin aggressiivisuus, hermostuneisuus tai arkuus. Saluki odottaa, että sitä kohdellaan sen arvon mukaisesti. Koiranystävän on hyväksyttävä, ettei saluki yleensä hypi, pyörähtele, vingu eikä nuole riemusta ketä tahansa vastaan-

tulijaa. Omaa perhettään ja muita rakkaita ihmisystäviään se sitä vastoin tervehtii ja hellii mitä sydämellisimmin. Salukin hellyydenosoitukset ovat kekseliäitä, huvittavia ja taatusti aitoja.

Salukit ovat suuria persoonallisuuksia. Ne pysyvät usein leikkisinä varsin kypsään ikään asti. Vaikka aikuinen saluki on rauhallinen ja sohvan nurkkaan käpertyneenä jopa huomaamaton kotikoira, pennut ovat leikkisiä, energisiä ja saavat usein

”hepuliikohtauksia”. Pentu kaipaa tekemistä, ja jos se joutuu olemaan pitkään yksin, saattaa koti joutua koetukselle. Yksinolemisen taito sen on kuitenkin opittava, joten aloita jo pikkupennun totuttaminen yksinoloon. Toisaalta liikkuminen salukin kanssa on helppoa. Se kulkee mielellään omistajansa mukana ja on yleensä rauhallinen ja huomaamaton matkustaja eri kuvälineissä.



MIELENILMAUKSET MAHDOLLISIA

Saluki osaa myös osoittaa mieltään, kun se on mielestään kärsinyt vääryyttä. Aikuisenakin se voi pissata tai kakata sisälle tai repiä mielenosoituksellisesti jonkin isännän tai emännän tavarain. Jälkeenpäin sitä on turha rangaista. Mieti mieluummin, oletko itse laiminlyönyt koirasi.

Muista johdonmukaisuus koirasi kasvatuksessa. Kerran kielletty on aina kielletty, kerran sallittu on aina sallittu. Salukit rakastavat kaikkea pehmeää: mattoja, huopia, tyynyjä, upottavia nojatuoleja, sohvia ja sänkyjä. Useimmissa perheissä ne saavat oleskella sohvalla tai tulla

sänkyyn. Halutessasi voit osoittaa salukillesi oman laiskanlinnan, jotta se jättäisi kodin muut pehmeät paikat rauhaan.

Salukit ovat sisätiloissa rauhallisia ja vaittomia koiria. Tavoiltaan ne ovat hyvin siistejä. Karvapeite on helppohoitoinen, eikä saluki haise voimakkaasti koiralle. Turkille riittää viikoittainen läpiharjaus sekä korva-, jalka- ja häntähapsujen selvitys. Salukin turkki kaipaa pesua silloin, kun se on likainen, esim. kuraisena vuodenaikana tassujen, vatsanalusen ja hapsujen suihkutus ja kuivaus on tarpeen.

ULOS JA JUOKSUUN

Jopa leikeissään salukit eroavat monista muista koiraroduista. Yleensä ne eivät halua noutaa keppiä, ihmettelevät korkeintaan, että mikä ihme vimma ihmisellä on heitellä edestakaisin mokomia risuja. Kaikki eivät ole myöskään kiinnostuneita palloleikeistä. Salukien leikit ovat juoksukilpailuja tyyliin: ”Sinä et saa minua kiinni” ja ”minä kyllä saan sinut kiinni senkin pupu”. Ne ajavat mielellään takaa kaikkea, mikä liikkuu. Miettiessäsi siis salukia rodukseksi, ole rehellinen: onko Sinulla varmasti aikaa ja mahdollisuuksia tarjota ystävällesi pitkiä kävelylenkkejä ja säännöllistä liikuntaa vapaudessa.



Salukit tarvitsevat runsaasti liikuntaa, mutta muuten ne ovat aikuisina hyvin rauhallisia. Tosiasiassa vanhasta salukista tulee helposti varsinainen sohvankoriste. Silloin isännän tai emännän on houkuteltava vanhus lenkille, jotta sen elämä jatkuisi terveenä ja hyväkuntoisena mahdollisimman pitkään. Nuorena saluki huolehtii yleensä itse liikunnastaan, kunhan sille tarjotaan tilaisuuksia vapaana juoksuun. Vaikka saluki saattaa lähes päihtyä juoksemisen ihanoudesta eikä halua menettää vapauttaan antautumalla kiinni, sen voi totuttaa tavoille. Anna koirasi olla vapaana mahdollisimman usein, tietenkin tarkkailltuna ja turvallisesti. Muista, että juokseminen on salukille yhtä tärkeää kuin syöminen ja nukkuminen.

Ole huolellinen myös ulkoiluttaessasi salukiasi taluttimessa. Se saattaa antaa harhaanjohtavan hennon ja keveän vaikutelman. Kun näköpiiriin ilmestyy kissa,

orava, jänis tai jokin muu kiinnostava metsästyskohde, voimakas ja ennen kaikkea valtavan lähtövoiman omaava saluki saattaa karata käsistäsi.

Salukit ovat valppaita vahtikoiria niin kotona kuin liikenteessä, mutta ne eivät ole mitään turhan haukkujia. Pitkä ja ulvova varoituslaukku saa vieraan kuin vieraan pelästymään. Salukit myös juttelevat usein ja ilmeikkäästi. Yksin jäätyään ne saattavat päästää ilmoille korvia vihlovan kutsuhuudon, jonka esim. moni kerrostalonaapuri voi käsittää väärin ja joka ei ymmärrettävistä syistä miellytä ympäristöä. Ihanteellista olisi, että asuisit omakotitalossa ja sinulla olisi oma piha. Vaikkei piha korvaakaan päivittäisiä ulkoilulenkkejä, saluki nauttii omalla reviirillä juoksemisesta. Muista, että pihaasi on ympäröitävä riittävän korkea ja tiivis aita.



EI MIKÄÄN JOKAMIEHEN KOIRA

Saluki ei todellakaan ole sopiva koira jokaiselle. Sen kauneus, näennäinen tyyneys ja itämainen luonne saattavat tehdä vaikutuksen moniin sellaisiin ostajiin, jotka huomaavat pian salukin otettuaan sen olevan täysin väärä rotu heille. Pitovaikeuksia ilmenee nopeasti, mikäli pentuiän peruskoulutus on laiminlyöty tai jätetty kokonaan hoitamatta. Silloin salukista tulee helposti vaikea ja hankalasti käsiteltävä. Esimerkiksi salukin sisäsiistiksi opettaminen saattaa vaatia yllättävän paljon aikaa ja kärsivällisyyttä.

Jos kuitenkin harkitset vakavasti salukin hankkimista, lue mahdollisimman paljon rodusta, käy koiranäyttelyissä, rata- ja maastojuoksukilpailuissa ja keskustele kasvattajien ja muiden saluki-ihmisten kanssa. Pennuista saat lisätietoa Salukikerhon pentuvälittäjältä. Mikäli mahdollista, vieraile myös jossain salukiperheessä, niin voit seurata salukin käyttäytymistä kotiloissa. Lisätietoa Suomen salukeista

löytyy myös www.saluki.fi-osoitteesta. Jos kaiken tämän jälkeen et ole luovuttanut, saattaa saluki todellakin olla rotusi.

Saluki on hitaasti aikuistuva, pitkäikäinen koira. Se tarvitsee aikaa kehittyäkseen ja on toisinaan valmis niin fyysisesti kuin henkisesti vasta kolmevuotiaana tai jopa myöhemmin. Saluki, jota pidetään kunnossa ja aktiivisena, voi toisinaan saavuttaa jopa 15 vuoden iän, monet elävät 12-vuotiaiksi. Sirosta rakenteestaan huolimatta saluki on kooltaan suurehko. Sen säkäkorkeus on 58–71 cm ja paino 15–30 kg.

Rotuna saluki on melko terve. Suomessa v. 2004 tehdystä terveystarkastuksesta ilmenee, että salukeilla esiintyy jonkin verran muun muassa autoimmuunisairauksia, sydänsairauksia ja allergioita. Vanhenevilla koirilla syöpä on melko yleistä. Salukit ovat hyvin tapaturma-alttiita.

SALUKI HARRASTUSKUMPPANINA

Vaikka monet käyttökoirarodut ovat jakaantuneet näyttely- ja käyttölinjoihin, salukille ei onneksi ole Suomessa niin käynyt. Saman salukin kanssa voi menestyksekkäästi harrastaa sekä kauneus- että nopeuskilpailuja. Suomessa on jopa joitakin kolmoisvalioita eli salukeja, jotka

ovat muotovalion arvon lisäksi saavuttaneet sekä rata- että maastokäyttövalion arvon. Ennen kaikkea saluki on loistava ulkoilu- ja lenkkikumppani, joka jaksaa liikuttaa isäntäänsä tai emäntäänsä loputtomasti.

KEHÄELEGANSSIA

Suomalaiset salukiharrastajat ovat erittäin aktiivisia, ja siksi suurimmissa koiranäyttelyissä salukikehässä esiintyy jopa yli 100 koiraa. Usein näyttelymatkat ulottuvat myös Suomen rajojen ulkopuolelle. Jos haluat nähdä yhdellä kertaa Suomen kauneimmat salukit, kannattaa tulla Salukikerhon omaan vuosittaiseen erikois-

näyttelyyn. Perinteisesti kesäkuun alkupuolella kerääntyvät yhteen aktiiviset salukiharrastajat. Suomalaiset salukit ovat kansainvälisestikin arvioituina hyvätaoisia ja niiden näyttelymenestys on huippuluokkaa.



JUOKSUKILPAILUJA JO ENNEN AJANLASKUN ALKUA

Vinttikoirien juoksukilpailut urheilulajina ovat peräisin Egyptistä noin vuodelta 2 500 eKr. Kilpailut olivat coursing- eli maastojuoksukilpailuja, joissa yleensä kaksi koiraa päästettiin irti elävän jäniksen perään. Elävän jäniksen metsästys on edelleen sallittua Iso-Britanniassa. Muualla maailmassa, kuten myös Suomessa, jänis on korvattu keinotekoisella vieheellä.

Nykyaikaisen vinttikoiraurheilun kotimaana voidaan pitää Iso-Britanniaa. Vuonna 1776 pidettiin ensimmäiset yleiset kilpailut Swaffhamissa, Norfolkissa. Kyseessä oli vanhin ja kuuluisin kilpailu Waterloo Cup, johon osallistui vain englanninvinttikoiria. Vasta 1900-luvun alkupuolella juoksuharrastus alkoi saavuttaa suosiota. Nykyään Suomessa voi harrastaa sekä maasto- että ratajuoksua.

RADALLA JOPA 51 KILOMETRIÄ TUNNISSA

Suomen ensimmäiset ratajuoksukilpailut järjestettiin Lahdessa v. 1953. Viime vuosina virallisia kilpailuja on juostu seitsemällä radalla: Helsingissä, Hyvinkäällä, Mikkelissä, Oulussa, Tampereella ja Turussa. Näistä osa on nurmi- ja osa hiekkaratoja. Soikionmuotoisen radan pituus on noin 400 metriä. Juostava matka on yleensä joko 480, 350 tai 280m. Ratakilpailuissa voittaja on se koira, joka saapuu ensimmäiseksi maaliin ja jonka juoksusuorituksen tuomaristo hyväksyy. Lähdössä juoksee 2-6 koiraa kerrallaan. Usean salukin lähdöissä sattuu usein häiriöitä, ja toisia häirinneiden koirien

juoksu diskataan eli hylätään. Kilpailuvalla salukilla on oltava voimassa oleva ratajuoksukirja, eli sen on täytynyt suorittaa hyväksytysti kolme koejuoksua.

Saluki saavuttaa radalla käyttövalion arvon, mikäli se saa vähintään kahden kauden aikana yhteensä viisi sertifikaattia. Sertifikaatin saa juoksemalla kilpailussa 480 metrin matkalla ns. käyttövalioajan (34,0 s. tai alle, eli noin 51 km/h). Käyttövalioajat on saatava vähintään kahdelta eri radalta. Lisäksi käyttövalion arvoa varten vaaditaan näyttelystä vähintään HYVÄ-laatuarvostelutulos.





MAASTOJUOKSU KASVATTA SUOSIOTAAN

Ensimmäiset viralliset maastajuoksu- kilpailut järjestettiin Suomessa vasta v. 1988. Rata rakennetaan jokaista kilpailua varten erikseen maastoon, esim. hiekkakuoppaan tai pellolle. Yleensä maastokausi alkaa maaliskuussa ja päättyy lokakuuhun. Maastajuoksujen suosio on kasvanut tasaisesti kaiken aikaa. Maastajuoksu- kilpailut muistuttavat rata- kilpailuja enemmän todellista metsästystä, ja kahden koiran lähdöt tuntuvat sopivan salukille usean koiran lähtöjä paremmin. Kilpailulla salukilla on oltava voimassa oleva maastajuoksu- kirja, jonka saa ilman koe- juoksua.

Sekä maasto- että ratajuoksu- toimintaa säätelee joukko Suomen Kennelliiton ja Suomen Vinttikoiraliiton hyväksymiä sääntöjä. Maastajuoksuissa kaksi arvan määräämää salukia kilpailee keskenään. Tuomarit antavat kilpailijoille pisteitä nopeudesta, innokkuudesta ja seuraami-

sesta, älykkydestä ja ajotyöskentelystä, ketteryydestä sekä kestävydestä. Finaalissa juoksevat koirat valitaan alku- kierissä saavutettujen pisteiden perusteella. Voittaja ratkeaa sekä alku- että finaali- erien yhteispisteiden avulla. Maastossa kilpailaan maastoser- tifi- kaateista, joita tuomarit jakavat osallistujamäärän mukaan. Viidellä maastoser- tillä, jotka on saatu vähintään kahdelta eri kaudelta, saavutetaan maastokäyttö- valion arvo. Lisäksi salukilla tulee olla vähintään HYVÄ- laatu- arvostelutulos näyttelystä.

Sekä rata- että maastajuoksu ovat urheilu- muotoja, joita salukit rakastavat. Omistajia puolestaan kiehtovat koirien saavuttamat nopeat ajat, arvokilpailuiden voitot, käyttö- valionarvot ja tietenkin se, että näkee oman ystävänsä nauttivan. Harjoittelut ja kilpailumatkat ovat parhaimmillaan koko perheen ja ystävien yhteinen harrastus.

SALUKIN ROTUMÄÄRITELMÄ



Ryhmä: 10

FCI:n numero: 269
Hyväksytyt: FCI 29.11.2000
SKL-FKK 15.12.2001

Suomen Kennelliitto-
Finska Kennelklubben ry

SALUKI

(SALUKI)

Alkuperä: Lähi-Itä

Vastuu: FCI

KÄYTTÖTARKOITUS: Näkönsä avulla metsästävä koira.

LYHYT HISTORIAOSUUS: Salukeja on useita tyyppjejä, mikä on toivottua ja rodulle tyypillistä. Syy tyyppivaihteluun löytyy salukin erityisasemasta arabiperinteessä sekä Lähi-idän suunnattomasta alueesta, missä salukia on käytetty metsästyskoirana tuhansien vuosien ajan. Alkuaan kullakin heimolla oli salukeja, jotka sopivat metsästämään parhaiten juuri oman alueen riistaa. Lähi-idän tapojen mukaan salukeja ei ostettu eikä myyty vaan niitä lahjoitettiin kunnioituksenosoituksena. Siten eurooppalaisille lahjoitetut ja Eurooppaan tuodut salukit tulivat hyvin erilaisista maasto- ja ilmasto-olosuhteista ja olivat siksi myös erilaisia. Ison-Britannian rotumääritelmä vuodelta 1923 oli ensimmäinen virallinen eurooppalainen salukin rotumääritelmä, ja se oli laadittu kattamaan kaikki nämä alkuperäiset tyypit.

YLEISVAIKUTELMA: Kokonaisuus ilmentää jaloutta ja sopusuhtaisuutta sekä suurta nopeutta ja kestävyyttä yhdistyneenä voimaan ja aktiivisuuteen. Sileäkarvainen muunnos on muutoin samanlainen kuin pitkäkarvainen, mutta ilman hapsuja.

TÄRKEITÄ MITTASUHITEITA: Rungon pituus (mitattuna lapaluun kärjestä istuinluun kärkeen) on suunnilleen sama kuin säkäkorkeus, vaikkakin koira usein vaikuttaa pitemmältä kuin mitä se itse asiassa on.

KÄYTTÄYTYMINEN / LUONNE: Pidättyväinen vieraita kohtaan, mutta ei hermostunut eikä aggressiivinen. Arvokas, älykäs ja itsenäinen.

PÄÄ: Pitkä ja kapea, kokonaisuudessaan jalo.

KALLO-OSA: Kohtuullisen leveä korvien välistä, ei kupera.

OTSAPENGER: Vähäinen.

Pohjoismainen Kennelunioni
Dansk Kennel Klub
Hundaræktarfélag Islands
Norsk Kennel Klub
Suomen Kennelliitto – Finska Kennelklubben
Svenska Kennelklubben

KIRSU: Musta tai maksanruskea.

LEUAT / HAMPAAT / PURENTA: Hampaat ja leuat ovat vahvat. Säännöllinen, täydellinen ja täysihampainen leikkaava purenta.

SILMÄT: Väritään tummasta pähkinänruskeaan; kirkkaat, suuret ja soikeat; eivät ulkonevat. Ilme on arvokas ja lempeä, katse uskollinen ja etäinen.

KORVAT: Pitkät ja liikkuvaiset, ylös kiinnittyneet ja kallonmyötäisesti riippuvat. Korvalehteä peittää pitkä, silkinhieno karva.

KAULA: Pitkä, jäntevä ja lihaksikas.

RUNKO:

SELKÄ: Melko leveä.

LANNE: Lihaksikas ja hieman kaareva.

LANTIO: Sarvennaiset ovat kaukana toisistaan.

RINTAKEHÄ: Syvä, pitkä ja suhteellisen kapea, ei tynnyrimäinen eikä litteä.

ALALINJA JA VATSA: Vatsaviiva on selvästi kuroutunut.

HÄNTÄ: Pitkä ja alas kiinnittynyt, luonnollisesti kaareutunut. Hännän alapuolella on pitkä, silkinhienot hapsut, jotka eivät ole tuuheat. Aikuisen koiran häntä ei nouse selkälänjan yläpuolelle muulloin kuin leikeissä. Hännänpään tulee ulottua vähintään kintereeseen.

RAAJAT:

ETURAAJAT

LAVAT: Viistot, taakse sijoittuneet ja lihaksikkaat, eivät raskaat.

OLKAVARRET: Suunnilleen lapaluiden pituiset ja niihin nähden hyvin kulmautuneet.

KYYNÄRVARRET: Pitkät ja suorat kyynärpästä ranteeseen.

VÄLIKÄMMENET: Vahvat ja joustavat, hieman viistot.

KÄPÄLÄT: Kohtalaisen pitkät, eivät hajavarpaiset, mutta eivät myöskään kissankäpälät; varpaat ovat pitkät ja hyvin kaareutuneet. Käpälät ovat kokonaisuudessaan vahvat ja joustavat; varpaiden välit ovat hapsuiset.

TAKARAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Takaraajat ovat vahvat ja ilmentävät laukka- ja hyppyvoimaa.

REIDET JA SÄÄRET: Hyvin kehittyneet.

POLVET: Kohtuullisesti kulmautuneet.

KINTEREET: Matalat.

KÄPÄLÄT: Kuten etukäpälät.

LIIKKEET: Ravissa sulavat, sujuvat ja vaivattomat. Keveät ja joustavat, niissä on sekä pituutta että työntövoimaa. Liikkeet eivät ole korkeat (ns. hackney-liikkeet) eivätkä raskaat.

KARVAPEITE:

KARVA: Sileää ja laadultaan pehmeän silkistä. Hapsutusta on etu- ja takaraajojen takaosassa, aikuisilla koirilla sitä voi olla myös kaulan alapuolella. Pennuilla voi olla vähäistä villavaa hapsutusta reisissä, säärissä ja lavoissa. Sileäkarvaisella muunnoksella ei ole hapsutusta.

VÄRI: Kaikki värit ja väriyhdistelmät ovat sallittuja. Juovikkuus (brindle-väri) ei ole toivottua.

KOKO:

SÄKÄKORKEUS: Uroksilla keskimäärin 58 - 71 cm, nartut ovat suhteellisesti pienempiä.

VIRHEET: Kaikki poikkeamat edellämämainituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen.

HYLKÄÄVÄT VIRHEET: Vihaisuus ja sairaalloiset piirteet.

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittyntä kivistä täysin laskeutuneina kivespussiin.

